

10 hores per la pau a la Catedral

El dia 15 de març, molts col·lectius, entitats i comunitats de Girona es van aplegar per expressar, durant 10 hores, el seu rebuig a la guerra.

La convocatòria parlava de cercar camins per construir la pau. El dia, compartint la mateixa sintonia, es va aixecar amb un sol tímid que cercava pas entre núvols espessos. Mentrestant, les escales de la catedral es despertaven al ritme plàcid i tranquil·litzant dels tambors budistes. Litúrgia de les hores a l'interior del temple. Bullici a la plaça dels Apòstols: un grup d'infants assajava, al terra i amb colors vistosos, la construcció d'un colom de la pau. Per sobre d'ells, des dels badius més enlairats del Museu d'Art, es desplegaven vint-i-cinc metres de raons, vint-i-cinc metres de pancarta: «No a la guerra, sí a la justícia i la pau».

L'escenari estava complet. El teló alçat. A poc a poc, els actors anaven arribant. Ciutadans de totes les condicions, de diferents creences, de diferent edat... Un aplec per fer sentir ben fort el nostre radical rebuig a la guerra. Per fer sentir ben fort que aquesta no és la manera per resoldre els conflictes entre pobles.

Per dir ben fort que volem, en l'inici d'aquest tercer mil·lenni, construir allò que no hem estat capaços de fer en els mil·lennis anteriors.

El so de les gralles prenia la plaça. Una música en suspensió acompanyava l'evolució dels artistes damunt l'entarimat muntat a mitja escala: vestits de plàstic blanc contra el gris del cel i les pedres. A l'interior, la veu dels sense terra. El ressò del gregorià. De cop, contra els carrers de la nau, l'*Imagine* de Lenon i el *Brothers in arms* de Dire Straits.

Apareix la pluja. Havíem desitjat que no ho fes. Passarà el mateix

Pancarta a l'escalinata de la Catedral. A baix, concert a l'interior del temple.

amb la guerra? La humitat i l'aire fred ens van reunir a l'interior del temple. El nombre dels assistents anava creixent. La gent prenia seient o passejava per tot el perímetre de la nau i badava amb el miler llarg de dibuixos que els infants hi havien anat dipositant. Es respirava comunió.

El relat colpidor de la vida i la mort de Joan Alsina ens interpel·lava tots. A l'altar major, algú hi va recolzar un pòster d'en Joan. Ell també hi era! També va escoltar la pregària de

les comunitats parroquials i de l'església evangèlica. També va sentir un calfred tant bon punt l'Orquestra de Cambra de l'Empordà va començar a interpretar el mestre Bach.

Llavors vam cantar. Quants anys feia que no entonàvem *L'Estaca*? Algú m'ha dit que vam ser entre quatre mil i cinc mil. Tant se val. Volem ser molts més. Cal que siguem molts més!

Al vespre, qui es va adreçar per últim a la gent va ser un jove musulmà. Fa centenars d'anys el barri vell era marc de convivència entre persones de diferents confessions. Més tard va ser testimoni impotent de la violència entre comunitats. Per no repetir els errors de la història, vam deixar la catedral i vam enfilem en manifestació pels carrers de Girona.